

stal »car« čete, ki je štela do sto mladoletnih potepuhov... V primeru z drugimi četami živi njegova četa v sijajnih razmerah.

Kar se tiče drugih brezdomcev moram povedati le eno. Videl sem med njimi take prizore, da v smislu groze človeškega življenja dalje iti ni mogoče. Sreča je še, da boljše življenje ni iztrgal čustva žalosti iz ruskih src. Samo to čustvo še reši mnogo ljudi smrti pri tako strašnih pogojih življenja.

A. K.

*

Vurberg. Svečano smo praznovali praznik Kristusa Kralja kot svoj društveni praznik. G. duh, svetnik je daroval sv. mašo za člane in dober prosep društva. Popoldne se je svečanost razvila v društvenih prostorih. »Mi hočemo povsod Bog«, je krepko zaorilo po dvorani. Slavnostni govor na popoldanski proslavi je imel dijak-sedmošolec, ki je prav lepo orisal naš apostolat ter naznačil vsa tista nadnaravna in naravna sredstva, ki pomagajo izvrševati naše poslanstvo. Nad zaveso odra se je bočil ta napis: »Kristus, dvigaj duh prosvete«. Naj bi se ta želja izpolnila zlasti med mladino!

Braslovče. Po dolgem času počivanja, seveda neprostovoljnega, je zopet oživel prosvetno delo. V odboru Prosv. društva so: predsednik Marovt Ivan ml., Topovlje; podpredsednik Atelšek Ivan, župnik; blagajnik Marovt Fr., Gornje Gorče; tajnik Brišnik Jože, Braslovče.

Otiški vrh pri Dravogradu. Divje svinje so se pojavile v naših krajih. Pred enim mesecem jih je videl neki tesar v gozdu. Ker se zelo redko zgodi, da bi bile divje svinje v naših malih gozdovih, se pač bolj zanimamo za nje. Po njihvah zlasti koruzi so napravile precejšnjo škodo. Prašič tehta okoli 200 kg. Neke noč so pa zginile neznano kam. — Prišla je jesen, ki nam naznanja, da se moramo preskrbeti za zimo.

Odbornik Ramšak Viktor, kaplan, Braslovče, i. dr. Z lepim uspehom smo dvakrat igrali igro »Naša križ«. Nameravamo še pa razveseliti ljudstvo v bodoče z lepimi igrami.

Polzela. Uprizoritev »Slehernika« bo v nedeljo dne 10. novembra ob 3. uri popoldan v Prosvetnem domu. Svojas je bila ta prireditelje že trikrat dovoljena, nato pa po zaslugi vsemogočne krajevne JNS zadnje uro prepevedana, ker pač ni mogla trpeti nobene prireditve v Prosvetnem domu niti v dobrodelne ali cerkvene potrebe. Niso pomagala nobena posredovanja pri sreskem načelniku. Na prošnje ali pritožbe se pa sploh ni oziralo. Ogromni stroški prirediteljev in trud igralcev je bil poplačan s tem, da so zbirajoče občinstvo razganjali in grozili prirediteljem. Hvala Bogu, ti časi so minuli. Mladina pa je vzdržala vso to težko dobo trdno in naša dolžnost je, da ji njeno požrtvovalno delo poplačamo s čim večjim obiskom.

Ljubno ob Savinji. Naše Prosvetno društvo ki se je takoj po dovolitvi obnovilo, precej živahno deluje. Pri igri »Slehernik« so člani pokazali, da imajo smisel in veselje za društveno delo. Samaobsebi se je pojavila med članstvom in v vsej fari želja po društvenem domu. Ustanovil se je poseben odbor, ki se je z resnostjo oprijel dela za gradbo novega doma. Izgleda, da se bo graditev začela takoj spomladi. Tako bo društvo prihodnje leto najlepše proslavilo svojo 40 letnico obstoja. Vsem, ki bodo količkaj po svojih močeh pripomogli k graditvi tega tako nujno potrebnega doma, odbor že vnaprej izreka najlepšo zahvalo.

Poljske pridelke smo že spravili v shrambe. Sedaj pride za nas pohorske kmete najbolj vesel jesenski dan, namreč dan »steleraje«. Tako je bila takozvana »steleraja« v torek dne 29. novembra pri posestniku Medvedu. Zbral so se fantje in moške že ob prvem jutrnem svitu, da pohite v gozd napravljat steljo. Nekateri so »kkestitili«, drugi so voze nakladali, tretji so pa steljo domov vozili. Na dekleta tudi ne smemo pozabiti. Ko se seliš iz gozda fantovsko petje in vriskanje, že prihitijo dekleta, da »ravnajo« steljo, katero potem moške spravijo ob pota, da jo nalože na vozove. Tako je minil ves dan brez vsake nezgode. Zvečer se pa zberejo vsi

Oglas je registr. po J. Pr. 6794 od 1. III. 1935

skupaj doma, kjer jih že čaka večerja, ki jo je pripravila marljiva gospodinja. Ponekod so imeli svojas po 15 do 20 »rihte«, da pozno v noč zauživajo dobrote »stelerajevskega večera«. Med jedjo pa igra godec na harmoniko. Vesela družba se razide s šopki za klobuki. Naš kmēt je preskrbljen s steljo čez zimo.

Šmiklavž pri Slovenjgradcu. Letos je pa bila nedelja Kristusa Kralja za našo župnijo izreden praznik: naš gospod župnik in duhovni svetovalec lavantinske in krške škofije je ta dan imel svojo zlato mašo. Vsa fara se je tega dne veselila, vse je sodelovalo. Dekleta zglede Marijine družbe, ki jo g. zlatomašnik tako lepo vodi, so napletle vence in okrasile cerkev in župnišče. V nedeljo je bila pred župniščem zbrana množica ljudstva iz domače in sosednjih župnij, navzlic slabini potom, ker je ves teden poprej deževalo. G. zlatomašniku so častili šolski otroci, posebno korajžna deklica, Marijina družba, ki mu je poklonila tudi lepo darilo, apostolsvo mož in fantov, cerkveni ključarji, gospod župan. V cerkvi pa se je prebrala posebno topla čestitka prevzvišenega gospoda knezoškofa dr. Tomažiča. Slavnosti so se udeležili tudi Korošci. Duhovščino je zastopal g. prošt tinjski Anton Benetek, naš štajerski rojak iz Griž,

do te vojne malodane nedotaknjeni.

Najbogatejša abesinska pokrajina na jugu,

kateri se bliža z vojsko italijanski general Graziani, se imenuje Harar in nosi tudi njeno glavno mesto isto ime. Provinca Harar je zelo bogata in cesarjeva last in če bi mu iztrgali Italijani to ozemlje, je zgubil tudi vojno. Število prebivalcev mesta Harar cenijo na 30.000. V Abesiniji še namreč dostej ni bilo ljudskega štetja. V mestu je zelo mnogo gobavcev, samo ena bolnica in v tej le eden zdravnik-inostranec. Mesto Harar leži v kotlini med visokih gor. Ulice so tesne in temne, hiše brez oken. Vsa trgovina se odigrava na cesti. Guverner

kladali rudarjem zunanje znake vseh žlahtnih rud. Kot nekaj izrednega so omenjali platin, koga zibelka je severna Kanada, kjer se skriva pomešan med pečovje, na katerega sta naletela onadva čisto slučajno in že skoro na koncu svojih telesnih moči.

Strokovnjaški Lavison je zlezal še enkrat v zakladno luknjo, natošel s kopitom puške nekaj prav velikih kosov, jih zavil skrbno v odejo in naložil na sani.

Presrečna in skrajno izčrpana najditelja platin vsebujoče rude sta povžila v božično proslavo težke milijone vredne najdbe zadnje grižljaje posušenega jelenjega mesa. Po skromnem in poslednjem okrepčilu sta zavila proti vzhodu. Nebo se je vidno jasnilo. Grozil je še ljutejši mraz. Predvsem je pritegnil Lavison v posvet kompas in opazil, da vodijo novi zameti, ki so bili na površini podobni strdelim morskim valovom, v zapadno-vzhodno smer.

»Posameznih snežnih vijug ne križati... Ostati vedno med njimi«, je goedel sam za sebe.

S tako hojo je bilo mogoče ostati na pravi poti, ker se mu je kompas v premrazeni roki preveč tresel in ni bil zanesljiv vodnik.

Bližala se je noč s pošastnimi grozotami. Grozen mraz je pikal ter zbadal skozi obleko. Obema je šepetal skrivnostni glas, naj se zakopljeta v sneg in naj se odpočijeta... Seve samo za malo časa... Opaziti je bilo, da se jima blede... Misel na smrt kot taka ju ni strašila. Na dosedanjih skupnih potovanjih ju je bogznaj kolikookrat srečala koščena žena s koso in jima je že bila dobra znanka. Samo predstava: po najdbi takega zaklada obležati za vselej v snegu ter mrazu, ju je tirala naprej in samo naprej! Vso preostalo voljo sta osredotočila v cilj: morava do prvega človeškega bivališča, da ne bo ostala zakopana skrivnost o najdbi platina!

Stemnilo se je. Nastopila je nevarnost, da v temi ne zgrešita eden drugega. Da se temu izogneta, sta se vpregla oba v sani in se pehala naprej v štric.

Prvi je zopet opešal Franc. Pri vsakem postanku je moledoval:

šve čč. šolski sestri iz Narodne šole v Št. Rupertu pri Velikovecu, kjer je zlatomašnik deloval 28 let, in bivši župan velikovški g. Čarf. Naj Bog poplača g. zlatomašniku ves njegov veliki trud v vinogradu Gospodovem in vse idealno delovanje za slovenski narod in ga ohrani še lepo vrsto let zdravega in tako navdušeno delavnega!

St. Peter pri Mariboru. Med razstavljalci na mariborskem sadnem sejmu Šentpeterčani nismo bili med zadnjimi. No ja, pa saj tudi nismo zadnji med sadjarji. — Zopetna vpostavitve občine St. Peter pri Mariboru, še nekaterim vedno ne da miru. Pa ves njih trud bo zastoj, ker je potrebno, da občino zopet dobimo. Konec mora biti tega, da se upravičene zahteve Šentpeterčanov ne upoštevajo. — Občina Kovaški tukajšnji gospodinjski šoli v proračunu določenega zneska še vedno ni izplačala. — Za člana okrajnega cestnega odbora mariborskega je tudi imenovan g. Miha Kovačič, gostilničar in priznan sadjar. — Pretečeno nedeljo se je vršil po večernicah sestanek članov prosvetnega društva. Z zanimanjem so udeleženci sledili predavanju tajnika PZ, ki je govoril o življenju in delu dr. J. E. Kreka. Prihodnji sestanek bo prvo nedeljo v decembru.

Hoče. V nedeljo 10. novembra je shod JRZ v Prosvetni dvorani Slomšekovega doma. Shod je po prvi sv. maši. Prijazno vabljeni!

Čirkovce. Tukajšnje prost. gasilno društvo uprizori dne 10. novembra ob 3. uri popoldne krasno roparsko pravljico »Volkašine«.

Sv. Andraž v Slov. gor. Na nedeljo Kristusa Kralja je imel g. poslanec Brančič po rani službi božji pred cerkvijo politični shod. Sklenili smo, da se bodemo vsi pridružili novi stranki JRZ in tako sodelovali za zboljšanje sedanjega težkega gospodarskega stanja.

Sv. Jernej pri Ločah. Tatove, ki so par let sem, zlasti pozimi, razvijali svojo delavnost in bili nevarni zlasti šunkam in klobasam, pa tudi živih pujskov niso zavrgli, če so mogli do njih, so slednjič izsledili in jih za 2½ leta poslali kašo pihat. A kaj pomaga, ko so se pa takoj drugi našli, ki vodijo njihovo obrt naprej v strah in jezo vseh pošterih. Vdoveli posestnici Bogatin Antoniji so najprej ukradli kure do zadnjega pera vse in kmalu potem so še prišli po špeh in oble-

ko. Žena je bolj revna; lani so ji ubili moža, sin pa se je obesil, zato je tem bolj obžalovana vredna. — Posestniku Jevšenak Antonu so taki neznanji prijatelji dvakrat pri bellem dnevu iz zaprte sobe ukradli denar, po noči pa iz kleti vino. — Posestnik Špes Konrad si je pri rezanju slame odrezal kazalec leve roke. Vrgel ga je za plot, ne da bi pomislil, da ga bo na sodni dan lekal. — Sin gozdnega nadsvetnika, 20 letni Strmšek Karl je ponoči grede od košnje padel ter si desno roko v nadlaktu prerezal na kosi do kosti. Močno krvavečega so ga ponoči spravili v Loče k zdravniku, od tam pa jutraj v Maribor v bolnišnico. — Posestnik Rupnik iz Loč je iz svojega tukajšnjega gozda peljal drva. Na slabi poti se je voz nagnil in ga pritisnil k drevesu ter mu strli prsni koš. Še živega so pripeljali domov, tam pa je po previdenju takoj izdihnil. Zapušča vdovo in dva odrasla otroka. — Umrli so pri nas zadnji čas: Korošec Terezija iz Ličnice, Enci Anton iz Kravjaka in Bračič Filomena iz Zg. Laž, sami prevžitkarji, vsi večkrat prevideni in tako pripravljene za večnost. N. v m. p.! — Tudi tukaj so vsi dobri veseli, da je JNSarškega počenjanja vendar enkrat konec. Nihče ni več dobil dela, kdor ni tam poleg godel, povsod so za nami vohali, kakor za najhujšimi komunisti; če pa je kdo kaj rekel, kar ni šlo v njihov račun, je že bila v nevarnosti država in že je imel na vratu paragrafe in žandarje. V resnici, nikoli ni bila med Slovenci svoboda tako vsestransko teptana, kakor ta leta, ko so svobodomislenci nosili pri nas glavni zvonec. Pri zadnjih občinskih volitvah so nas privezali na Loče čisto proti naši volji. Toda naše geslo je: »Fara — občina!«

Ljutomer. Dne 17. novembra 1935 ob 9. uri se vrši ustanovni občni zbor podružnice Zveze absolventov kmetijskih šol v Ljutomeru in sicer v gostilni Sever v Ljutomeru. Na ta zbor se vabijo absolventi kmetijskih šol iz celega okraja, da se medsebojno spoznajo in izmenjajo svoje misli kot šolani kmetovalci glede pospeševanja našega kmetijstva. Za člane podružnice ZAKŠ je udeležba obvezna. Zborovanja se lahko udeleže tudi absolventke kmetijske gospodinjskih šol. Kritični časi zahtevajo podvojeno delo in dolžnost vsakogar je, ne

ostajati na enem mestu, ampak korakati naprej v smeri, ki si jo je svojčas začrtal. Torej na delo, na plan, da se dvigne kmetijski stan!

Ormož. V nedeljo dne 10. novembra ob pol 3. uri popoldne se vrši v Ormožu v dvorani Klebarske gostilne politični shod, združen z ustanovnim občnim zborom JRZ za Ormož in okolico. Govori prof. Vesenjak in drugi. Vsi somišljeniki in volilci, ki želite imeti objektivno informacije in pregled čez naš politični in gospodarski položaj, ste vabljeni.

Trnovlje pri Celju. Dne 24. oktobra 1935, se je vršil komisijonelni ogled od kr. banske uprave dravske banovine glede elektrifikacije: Trnovelj, Zadobrova, Leskovca, Ljubecne, Začreta in Lipovca. Za dobavo toka se zanimajo kranjske deželne elektrarne in elektrarna Fala. Interesenti omenjenih vasi so dobili ponudbe od obeh elektrarn. Odbor, kot tak proučuje, katera ponudba bi bila ugodnejša. Ker pa obstoji v odboru nesoglasje, je naprosen g. okrajni načelnik, da zadevo razčisti.

Ljubno ob Savinji. Ne mislite, da pri nas manjka političnih velikanov iz pokopane JNS. Ko smo brali v »Sl. Gosp.«, da bomo spet smeli izobešati priljubljeno slovensko zastavo, se je neki tukajšnji visoko naobraženi JNSar izrazil, da smo s tem padli kulturno za deset let nazaj. To se nam ne zdi verjetno, da bi padli kulturno nazaj, pač pa radi pritrdimo, da smo se povrnili v one čase, ko smo res uživali svobodo, in v one čase ko tiranske JNS ni bilo na Ljubnem in ne na svetu. Kaj ne, slavni bivši gospodje, danes vas v ušesih sčemi?

Irje pri Rog. Slatin. Umrli je tukaj dne 26. nov. prevžitkarica Marija Rak, v lepi starosti 76 let. Na njen pogreb je prihitelo mnogo ljudi od blizu in daleč. Rajna je rada hodila v cerkev in k sv. zakramentom ne samo ob nedeljah, ampak tudi med tednom. Ni se ustrašila dolge poti in slabega vremena. Za njo žalujejo dva že odrasla sinova in hčerka; mož je že pred leti umrl. Naj počiva v miru!

Ali si že obnovil naročnino?

»Ne morem dalje, Lavison . . . Ne morem dalje. Pusti me samega . . . Na ta način se pogubiva oba . . .!«

Lavison niti slišal ni prav prijatelja, ampak ga je tolažil:

»Štiriindvajset ur še vzdrživa in rešena bova! Tako dolgo boš kobacal tudi ti. Ali se rešiva oba, ali pa nobeden. Samo nekoliko se še potruditi!«

Odvrgla sta orožje. Naprej . . .

Ob pol treh so se prikazale na nebu zvezde. Južni del neba se je svetlikal srebrno od odseva polne lune. Nití eden volk ni tulil. Celó za volčjo zverjad je bilo premrzlo, da bi se bila podila za plenom. Zveri so se zagreble pod sneg in prespale strahotno mrzlo noč.

Kmalu po nastopu teme se je splašil Lavison iz omotice in spoznal, da vleče sam sani. Ogle dal se je in sprevidel, da se je tovariš odvezal. Dober kilometer daleč nazaj ga je našel z glavo in rokami zakopanega v snegu. Pobral ga je, otresel, položil na sani, ga pokrtil s svojo odejo in ga tako povezal, da se ne bo mogel izmotati.

Naprej . . .

Severna svetloba se je prikazala in razsvetlila pokrajino z mrzlim svitom. Zunaj na jezeru je pokal led od preveč ljute zime. Odmevalo je, kakor bi se bila bitka med pošastmi severne zime.

Nekoliko kilometrov dalje od mesta, kjer je bil naložil na sani tovariša, je začela tudi Lavisonu odpovedovati njegova ranjena noga. Ne, ni ga bolela. Že dolgo je bil brez pravega občutka. Sklepi je niso hoteli več držati pokoncu. Lavison si je pomagal naprej po kolenih. Stalno se je držal med brazdami zametov. To je še bilo edino, česar so še bili zmožni njegovi možgani. Domišljjal si je, da ga vabi iz daljine luč, do katere mora, luč iz — človeškega bivališča. Kakor hitro pa je križal val zameta, je zginila ter se skri la luč. Povprek nikakor ni smel, sicer bosta zmrznila oba s tovarišem . . .

Samo toliko se je pozneje še spominjal, da ni več videl sija vabeče luči, ampak je čul lajež krdela psov, ki so se mu bližali od bogznaj kod . . .

(Dalje sledi.)

pokraj. Harar je princ Nasibu Z' Emanuel.

Večina Abesincev je brez malega jezička.

Domačini v Abesiniji nagibajo zelo k angini in drugim boleznim v vratu. Za sedež vseh vratnih obolenj smatrajo mali jeziček, katerega znajo odstraniti brez noža in omotena živcev. Domači zdravnik se loti operacije malega jezička z zanko iz konjske žime in ga enostavno odščipne. Da zaustavi operater kri po odščipu jezička, ponudi bolniku z medom prepojene vode. Ker napade sigurno vsacega drugega Abesince enkrat v življenju kaka vratna bolezen, si lahko predstavljamo, da je mali jeziček v Abes. redkost.